

Lid, efterat han har modtaget Fattighjælp, har undværet denne. Det er jo saa, at de allerilsfældigste Marsager, mod hvilke Ingen kan værges sig, f. Ex. Sygdom enten hos Forsørgeren selv eller hos hans Nærmeste, undertiden ere istand til at nebbryde de økonomiske Omstændigheder for mange Menneſter, som ikke staa paa Grændsen af Fattigvæsenet, medens de uundgaelig maa nebbryde dem for den, der i Diebliffet staa paa Grændsen af Fattigvæsenet. Dersom man ikke vil vise Humanitet, og jeg tør sige Reisfærdighed, i disse to Tilfælde, saa vil man komme til at berøve Samsundet et ikke ganske ringe Antal Medlemmer, som under andre Omstændigheder ikke ville være tabte for det. Det er disse Betragtninger, som forekomme mig at maatte være afgjørende ved denne Sags Behandling. Naar man nu spørger, hvilke Grændser her skulle fastsættes, kan der selvsølgelig disputeres om, hvorvidt der skal fastsættes længere eller kortere Tidsfrister, strengere eller mindre strenge Betingelser — det er Punkter, om hvilke jeg indrømmer, at der kan være meget delte Meninger, og om hvilke Nogle kunne have en, Andre en anden Mening. Naar jeg i det Lovforslag, jeg har tilladt mig at indbringe, har foreslaaet, at Fattigunderstøttelsen skal betragtes som estergiven, naar den Paagjældende ikke senere har modtaget en saadan i to paa hinanden følgende Kalenderaar, er jeg gaaet ud fra den Betragtning, at den, der i to paa hinanden følgende Kalenderaar, hvilket jo praktisk betyder mellem to og tre Aar, har vist, at han kan undvære Fattigunderstøttelse, derved har vist, at han kan staa paa sine egne Ben og har aflagt den Prøve, som Samsundet i saa Henseende maa kræve, og at det vil være ubilligt at fordrø en strengere Prøve af en Person, som er i den Stilling. — Det andet Punkt, at Bidrag af det Offentlige i Sygdoms- og Dødsstilfælde ikke skal regnes for Fattigunderstøttelse, men betragtes som en Udgift, Samsundet maa paatage sig for at bevare en iøvrigt selvstændig Mand for Samsundet, er Noget, som fra de allerfleste Sider vistnok har været anerkjendt og maa anerkjendes som et billigt Krav. Hvorvidt denne Undtagelse bør strækkes, derom kan der selvsølgelig være forskellige Meninger. Jeg har i det Lovforslag, jeg har fremsat, indskrænket den til det mindst Mulige, men jeg vil indrømme, at den ogsaa kan strækkes videre. Der er f. Ex. et Moment, der kunde medtages, og som jeg ganske skal henstille til Overveielse under den fortsatte Behandling, som jeg haaber, denne Sag vil blive Gjenstand for, og det er, hvorvidt den Hjælp, der ydes en Familie under Forsørgerens Sygdom, ikke ogsaa burde være Gjenstand for denne

Undtagelse, saa at altsaa en saadan Hjælp heller ikke regnedes for Fattigunderstøttelse, og der vil vist kunne fremdrages andre Momenter, om hvilke den ene kunde mene, at det ene, den anden, at det andet var mere eller mindre nødvendigt at tage med. Det er disse Enkeltheder, som jeg ikke paa dette Standpunkt af Sagen skal opholde mig videre ved, men som jeg dog har troet at burde nævne. — Med Hensyn til de Grændser og Betingelser, som jeg har opstillet i nærværende Lovforslag, har jeg bestræbt mig for ikke at gaa for vidt; jeg skal forøvrigt ganske henstille, om man mener, at jeg er gaaet for vidt, eller om man mener, at man kan gaa endnu videre; for mig har Hovedsagen været at faae selve Sagen bragt frem. — Naar man nu skal betragte denne Sag fra et andet Synspunkt, fra Kommunerens Synspunkt, hvem den nærmest interesserede, vil det Spørgsmaal reise sig, om en saadan Lov vil medføre noget økonomisk Tab for Kommunerne. Det tror jeg oprigtig talt ikke, den vil; thi de Belsøb, som der her er Tale om, vil man meget vanskeligt under nogen Omstændighed faae tilbagebetalt. En Mand, for hvem det f. Ex. er gaaet tilbage paa Grund af Sygdom — vel at mærke, her er jo bestandig Tale om Personer, der staa paa Grændsen af Fattigdom — vil jo yderst vanskelig og i meget sjeldne Tilfælde kunne blive istand til at tilbagebetale Noget til Kommunen. Det Samme vil gjælde om dem, der have modtaget en tidligere Fattigunderstøttelse, og som saa have bragt det til at kunne staa paa deres egne Ben, at det nemlig vil være yderst vanskeligt for dem at gjøre det næste Skridt og opspare saa mange Penge, at de kunne tilbagebetale Fattigunderstøttelsen; det er, som sagt, Noget, der kun i meget saa Tilfælde vil finde Sted. Betragter man Sagen fra en anden Side, ville Kommunerne snarere vinde derved. Kommunerne ville vinde ved, at de Paagjældende, som engang have faaet Fattigunderstøttelse af den ene eller den anden Art, ville faae en Spore til at staa paa deres egne Ben og undvære Fattighjælp for Fremtiden, idet de vide, at, naar de i et vist Tidrum ikke komme til at trænge til Fattigvæsenet eller blive nødt til at ty til det, ville de kunne vente eller have Krav paa at indtræde i Samsundet igjen med fuld Ret. Det er en Spore, som har meget stor Betydning for hele den paagjældende Klasse Menneſter, og som ogsaa fra et økonomisk Synspunkt, fra Kommunerens Synspunkt, ikke vil være uden Betydning, idet Enhver, der paa nogen Maade er istand dertil, vil bestræbe sig for, selv om han tidligere har maattet ty til Fattigvæsenets Hjælp, at kunne undvære den igjen, og Kommunerne ville da i mange Tilfælde kunne vente at spare en